

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 12^ο

ΙC ΧC
NH ΚΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2007 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 143

Πολιτεία

Όταν ο ιερέας προσεύχεται!

Επί μία ώρα και δέκα λεπτά προσευχόμενοι και παρακαλούσα τους Ταξιάρχες. Ο ιδρώτας μου βγήκεν από την κεφαλήν μέχρι τους πόδας, από την μεγάλην αγωνίαν και δέησιν διά ν' απαλλαχθῆ τό χωριό, καί ὦ τοῦ θαύματος!

Ο ιερέας, όταν προσεύχεται μέ πίστι καί συντριβή τῆς καρδίας εἰσακούεται. Ἐγώ πού τά γράφω τά ἔχω δοκιμάσει ὅλα, καί δι' αὐτό πρέπει ν' αγωνίζεται καί νά κουράζεται ὁ ἐφημέριος διά τήν χώρα του. Ἐχει ὑποχρέωσι νά προσεύχεται καί νά παρακαλῆ τόν Θεό διά νά τόν βοηθῆ καί ἀπαλλάσῃ ὅ,τι δεῖ. Τό λέγει καί τό ἱερόν Εὐαγγέλιον "Αἰτεῖτε καί δοθήσεται...".

Προσευχήθηκα διά νά μέ λυπηθῆ καί μοῦ συγχωρήσῃ τās ἀμαρτίας μου κατόπιν μεσιτείας τῆς Θεοτόκου, καί ἄρχισα νά ψάλλω τά τροπάρια "τό προσταχθέν μυστικῶς...", τό "τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τά νικητήρια..." καί τούς Χαιρετισμούς τῆς Θεοτόκου. Εἰς τό, ὦ Πανύμνητε Μητερ ἡ τεκοῦσα τόν πάντων Ἁγίων ἀγιώτατον Λόγον..., παρεκάλεσα τήν Παναγία νά μεσιτεύσῃ εἰς τόν Κύριον διά ὅλους τούς ἀνθρώπους, τούς πλανεμένους, τούς μισούντας καί ἀδικούντας, τούς βλασφήμους, τούς ἐνορίτας μου, τόν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Μητροπόλεως καί τῶν σύν αὐτῷ ἐργαζομένων ἐν τῇ Ἱερῇ Μητροπόλει, τούς ἐν ἀσθενείᾳ κατακειμένους ἀδελφούς καί ὑπέρ ὅλων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Επειτα ἀπό 20 ἡμέρας προσευχῆς, ἐκ βάθους ψυχῆς καί καρδίας, τό μεσημέρι, βγήκα ἔξω μακράν τοῦ κόσμου καί ἔξω εἰς τόν καύσωνα τοῦ ἡλίου. Παρακαλοῦσα γιά τόν Β. Μ., ἐτῶν 71, πού εἶχε γίνει παράλυτος. Παρακαλοῦσα τούς Ἀρχαγγέλους Μιχαήλ καί Γαβριήλ νά μεσιτεύσουν εἰς τόν Θεόν καί τούς ἐπιτρέψῃ νά τόν ἀπαλλάξουν.

Τήν 5ην Αὐγούστου τοῦ 1965, μετὰ τόν Ἑσπερινό πού διάβασα εἰς τούς Ταξιάρχας, περασμένη ἡ ὥρα, παρεκάλεσα καί πάλιν νά τόν ἀπαλλάξουν, καί ἤκουσα φωνή νά λέγῃ: "Δέν μās ἐπιτρέπει ὁ Κύριος νά τόν θεραπεύσωμε διά τήν σκληροκαρδίαν, καί διότι δέν ἔδωκε ψωμί τόν Στέφανον Κεραμάν μέ τήν πείνα τό 1942 καί ἀπέθανεν. Εἶχε, ἀλλά δέν θέλησε νά τοῦ δώσῃ..., καί διότι εἶναι ἀμετανόητος καί δέν πιστεύει τίποτα".

† Παπα-Δημήτρης Γκαγκαστάθης

✘ Ὅσον πλεῖον ταπεινούμεθα ἐν τῇ ὀδυνῇ ῥᾶ μετανοίᾳ, τοσοῦτον ταχύτερον ἡ προσευχή ἡμῶν φθάνει εἰς τόν Θεόν. Ἐάν ὅμως ἀπολέσωμεν τήν ταπεινώσιν, τότε οὐδεμία ἀσκήσις δύναται νά βοηθήσῃ ἡμᾶς.

✘ Σέ μία κοινωνία ὅπου ὁ καθένας φαντάζεται ὅτι εἶναι πρῶτος, δέν ὑπάρχει πρόοδος γιά κανένα. Ἀντίθετα, γιά ὅποιον πιστεύει ὅτι εἶναι πάντοτε ὁ τελευταῖος, ἡ συνάντησι μέ τόν ἄλλον γίνεται πάντοτε εὐκαιρία γιά ὠφέλεια καί πνευματική πρόοδο. Ἄξιζει συνεπῶς νά εἶναι κάποιος τελευταῖος. Ἄν εἶμαι ὁ πρῶτος, αὐτό εἶναι καταχθόνια πληξί. Ἄν εἶμαι ὁ τελευταῖος, εἶναι συνεχῆς χαρά.

† Γέρον Σωφρόνιος

✘ Ὁ ἐγκρατῆς ἄνθρωπος δέν ἀφήνει τό σῶμα του νά κυλιέται στήν λάσπη. Τό ντύνει μέ χίλια δυό ὁμορφα καλύμματα, ὅπως εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ συγχωρητικότητα καί ἀποκλείει τά ἀντίθετα, τήν φιλαργυρία, τήν ματαιοδοξία, τό μῖσος.

✘ Ὁ χριστιανός δέν φοβάται τήν ἐχθρότητα πού θά συναντήσῃ στήν καλωσύνη καί τήν ἀγάπη, μέ τήν ὁποία ἀντιμετωπίζει τήν κακότητα καί τήν ἀντίδρασι τοῦ κόσμου.

† Γέρον Σίμων Ἀρβανίτης

✘ Νά ἔχουμε ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον, νά μὴν ἔχουμε δολερή ἀγάπη, νά μὴν κάνουμε διαλογῆ: αὐτός εἶναι πονηρός, ἐκεῖνος εἶναι ἔτσι. Ἐγώ πρέπει νά ἀγαπῶ ὅλους σάν τόν ἑαυτό μου, ἐπειδὴ ἔτσι μοῦ προστάζει ἡ Ἐκκλησία. Αὐτή εἶναι ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ὁρθοδοξία. Νά τούς ἀγαπᾶμε ὅλους καί τόν Τοῦρκο καί τόν Ἀραβα, καί τούς ἐτερόδοξους καί τούς ἀλλογενεῖς. Ἀλλά ὁ Θεός δέν μοῦ προστάζει ν' ἀφήσω τήν πίστι μου καί νά δεχθῶ τήν δική τους, ἢ ν' ἀλλάξω τά ἐθιμά μου κατὰ τά πάθη τους.

† Γέρον Διονύσιος

✘ Ὅσο ἰσχύει ἡ εὐχή τοῦ Γέροντά σου, δέν ἰσχύει ὅλη ἡ οἰκουμένη. Πῆρες τήν εὐχή τοῦ Γέροντά σου; Μὴ φοβάσαι πουθενά.

✘ Ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσεύχεται στόν Θεό, ἀπορροφᾶ, τρόπον τινά, τίς ιδιότητες τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός, δέν ὀργίζεται, μακροθυμεῖ. Καί σύ, μετὰ τήν προσευχή, γίνεσαι μακρόθυμος.

† Γέρον Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

Τό καλοκαίρι του 1898 ο Άγιος Νεκτάριος ξεκίνησε για προσκυνηματική επίσκεψη στο Άγιον Όρος, τό Ίερό Βουνό, στο οποίο πάντοτε με ιδιαίτερο πόθο προσέβλεπε και στο οποίο, μετά την εκδίωξί του από την

Αίγυπτο, σκόπευε να μονάση.

Στά Κατουνακία και στην Αδελφότητα των Δανιηλαίων ο Άγιος παρουσιάστηκε σαν απλός μοναχός και πραγματικά έντυπωσιάστηκε και από την εκεί λατρευτική ζωή και από την προσωπικότητα του Γέροντα Δανιήλ του Συμρναίου ή Κατουνακιώτη και τό ήθος των πατέρων.

Κάποια ώρα, σ' έναν περίπατο στά γειτονικά κακοτράχαλα,

Στίς 4 Σεπτεμβρίου 1913 έγραφε πάλι:

Μέ κάμνεις να λησμονώ τό σώμα, μέ κάμνεις να θαυμάζω τό ύψος τής άρετής σου και τήν άγιαν πλεονεξίαν σου, ή όποία συμπεριέλαβε όλα τά καλά, όλα τά θεία και όλα όμου τά άγια προτερήματα και καταδέχεται να γράφη και να θεωρη συνάδελφον άναξίαν τήν πληγωθείσαν ψυχήν μου. Ω Δεσπότη μου, ώ εύλογημένε Κεφαλά μου.

Και επειδή, έξ αιτίας κάποιας καθυστέρησης του Άγίου ν' άπάντηση στον Ίωάσαφ, αυτός του έγραψε πώς έχει επίγνωσι τής διαφοράς ανάμεσα σ' έναν επίσκοπο -και μάλιστα του επιπέδου του Νεκταρίου Πενταπόλεως- και σ' έναν απλό μοναχό, ο Άγιος του άπάντησε μέ γράμμα του.

'Ο Άγιος Νεκτάριος

άλλά άγιασμένα, Καρούλια, έγινε ή άποκάλυψι. Πρόκειται για τήν συγκινητική συνάντησί του μ' έναν διακριτικό έρημίτη, του όποιου δυστυχώς δέν διασώθηκε τό όνομα, και ό όποιος, χωρίς να έχει δει ποτέ τον Άγιο, επιτίμησε τον συνοδό του ιερομόναχο παπα-Δανιήλ τον "ιεροψάλτη" (τής Αδελφότητος των Δανιηλαίων), γιατί σέ κάποιο στενό πέραςμα προπορεύθηκε -άφου δέν έγνωριζε τήν πραγματική ταυτότητα του Άγίου-, μέ τά λόγια: "Πώς προπορεύεσθε, άδελφέ, από τον Πενταπόλεως, τον πρό πολλού ένταχθέντα μεταξύ των άγιων Ίεραρχών;".

Μέ τον χαρισματικό Παπα-Μηνά τον Μαυροβούνιο, όπως αναφέρουν Άγιορείτες, ο Άγιος συνομιλούσε επί δύο ήμερώνυχτα, χωρίς να καταλάβουν πώς πέρασε ή ώρα, κι όταν ανήσυχος ό ύποτακτικός του πρώτου χτύπησε τήν πόρτα για να δη τί συμβαίνει, άκουσε τον Γέροντα να του λη:

- Άχ, καλόμοιρε, πέντε λεπτά είναι πού συζητώμεν μέ τον Άγιον Πενταπόλεως, δέν μάς άφηνες άκόμη όλίγον; Χρειάστηκε να δούν τον σελιδοδείκτη στό Μηναιο για να καταλάβουν πόσος χρόνος είχε περάσει!

Ο μοναχός Ίωάσαφ καταγόταν από τήν Μάδυτο τής Ανατολικής Θράκης, πόλι κοντινή στην Σηλυβρία, και άσκήτευε στην έγκαταλελειμμένη σήμερα Καλύβη του Ίερού Χρυσοστόμου. Ο μακαριστός Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης τον χαρακτηρίζει "άπλούστατον πλην διακριτικώτατον". Ο Άγιος έμεινε δύο τρεις ήμέρες στην Καλύβη του και έκτοτε διατηρούσαν συχνή άλληλογραφία. Είναι πραγματικά πολύ συγκινητικά τά όσα έγραφε ο ταπεινός μοναχός.

Τήν 1η Ιουνίου 1905 έγραφε:

Άγιέ μου Δέσποτα, ήδη παρακαλώ θερμώς εκτεινόν μοι τήν άγιαν σου δεξιάν και από καρδίας εύλόγησόν με, προσέγγισον δέ αύτήν να τήν άσπασθώ εύλαβώς, κίνησόν δέ και εύχήν και τά άγια και Δεσποτικά σου χείλη προς παρηγορίαν μου, όπως διά των εύχών σου δυνηθώ να φθάσω εις άρχήν τινα μετανοίας.

Όσιώτατε έν Χριστώ άδελφέ Κύριε Ίωάσαφ. Τήν Ύμετέραν Όσιωτάτην άγάπην άδελφικώς περιπτυσσόμενος άσπάζομαι και ήδιστα προσαγορεύω...

Τήν από 20 παρελθόντος μηνός φιλικήν μοι επιστολή τής Ύμετέρας φίλης μοι Όσιότητος άγομένης έκομισάμην και γηθοσύνως άνέγγων.

Εύτυχή ήγοῦμαι έμαυτόν τοιαύτης άπολαύοντα άγάπης και χαίρω επί ταύτη, ως ό εύρίσκων πλοῦτον πολύν. Τό ιερόν τής θείας άγάπης πύρ, τό

διαφλέξαν τήν όσίαν καρδίαν σου, εξέκαυσε και τήν προς ήμάς άγάπην σου, ήτις διεθέρμανε και τήν έμήν ψυχράν καρδίαν δι' έλλειψιν άγάπης προς τό θεϊον, τό διαθερμαίνον τήν καρδίαν εις άγάπην του πλησίον. Δώη σοι Κύριος ό Θεός ήμών, ψ δουλεύεις, ως δούλος πιστός, τον μισθόν τής προς ήμάς άγάπης

σου και μή διαλείπης μνημονεύειν ήμών έν ταϊς προς τον Θεόν έντευξεσί σου.

Έγκαλώ έμαυτώ επί τη μακροχρονίω σιωπή σου και έλέγχω έμαυτόν επί άκηδία και έλλείψει ψυχικοῦ σθένους, δι' ό και έγενόμην αίτια να περιέλθη ή

Ύμετέρα φίλη Όσιότης εις πολυχρόνιον άγωνίαν. Έξαιτούμαι επί τούτω συγγνώμην και εύελπιστώ, ότι τεύξομαι τοιαύτης και εύχαριστώ ήμάς επί τη άγαστή άποφάσει προς παῦσιν τής άγωνίας και τής άμφιταλαντεύσεως και προς συγγραφήν τής έμπνευσμένης επιστολής έν ή μετά ποιητικής έξάρσεως και πολλής καλλιτεχνικής καλαισθησίας άπεικονίσате τον θαυμάσιον χαρακτήρα τής αδóλως άγαπώσης ταπεινόφρονος χριστιανικής καρδίας, διότι ταύτης άληθώς τήν εικόνα λεληθóτως έξεικονίσате, τήν ζωηράν εκφρασιν των προς ήμάς άδελφικών συναισθημάτων σας έν τη επιστολή σας χαράττοντες.

Η Ύμετέρα ταπεινοφροσύνη διακρίνει άνισότητά τινα μεταξύ έαυτής και έμου διά τό αξίωμα τής Αρχιερωσύνης. Τό αξίωμα άληθώς μέγα, αλλά καθ' έαυτό και προς έαυτώ. Τό αξίωμα άληθώς τιμá τον κεκτημένον διά τήν ύποκειμενικήν του άξίαν, άλλ' ούδ' όλως μεταβάλλει τάς σχέσεις των ήξιωμένων προς τους άδελφούς του, τους άδελφούς του Κυρίου, αι σχέσεις αύται διαμένουσι πάντοτε αι αύται, διό και ούδεμία διαφορά και έπομένως άνισότης μεταξύ άλλήλων ύφίσταται.

ΕΙΣ ΤΟ

"ΆΓΙΟΝ" ΟΡΟΣ

Μετάνοια και άνταμοιβή

Πλήν τούτου τό αξίωμα του Ἀρχιερέως υπόδειγμά ἐστι ταπεινοφροσύνης. Εἰ οὖν υπόδειγμα, πρώτος ἄρα ἐν τοῖς ταπεινόφροσιν. Εἰ δὲ πρώτος ἐν τούτοις, ἄρα καὶ ἐσχατος πάντων. Εἰ δὲ ἐσχατος, πού ἢ ὑπεροχή; Τό αξίωμα περιποιεῖ τιμὴν τῷ ἔχοντί, ἀλλ' οὐ διακρίνει τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κυρίου αὐτόν. Μεταξύ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κυρίου διακρίνονται ἀσχέτως πρὸς τὰ αξιώματα οἱ μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ, διότι οὗτοι φέρουσι τό ἀρχέτυπον τῆς εἰκόνας καὶ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἐγκαλλωπίζουσαν καὶ ἐξυψοῦσαν αὐτοὺς εἰς περιωπὴν δόξης καὶ τιμῆς. Μόνη αὕτη ἢ τιμὴ φέρει διάκρισιν καὶ ἀνισότητα μεταξύ τῶν ἰσοτίμων τῆς χάριτος. Ὁ τελειωθείς ἐν τῇ ἀρετῇ ὑπερέχει τοῦ μήπω τελειωθέντος καὶ ὁ μὴδ' ὄλως ἀρετῆς γενόμενος, ὑστερεῖ πολὺ τοῦ ἐν τῇ ἀρετῇ συζώντος, ὁ δὲ ἀμελής καὶ ἀκηδὺς κἂν Ἀρχιερεὺς τυγχάνῃ ὢν, ὑπολείπεται κατὰ παρασάγγας τοῦ ἐπιμελοῦς καὶ ἐργηγορότος, κἂν οὗτος ἐλάχιστός τις καὶ ταπεινός τυγχάνῃ μοναχός.

Τό αξίωμα ἄρα δέν ἀνυψοῖ τὸν κάτοχον. Ἡ ἀρετὴ ἐστὶν ἡ μόνη ὑψοποιός δύναμις, ἥτις καὶ τὸν ἀρραβῶνα δίδωσι τελείας δόξης. Ποῦ, λοιπόν, ἀγαπητέ, ἢ ἐκ τοῦ αξιώματος ὑπεροχή; Ποῦ ἢ ἀνισότης; Εἰ δὲ καὶ ἴχνος αὐτῶν ἐλλείπει, διατὶ ἢ συνοχὴ καὶ οἱ ἐνδοιασμοὶ καὶ ἡ πολυχρόνιος ἀγωνία καὶ ἀμφιταλάντευσις; Ἐάν ἢ Ὑμετέρα Φίλη Ἰσότης εὐρίσκει ὑφισταμένην τινα ἀνισότητα μεταξύ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ, ἀλλ' εἶδομεν, ὅτι ἢ ἀρετῇ, οὐχὶ τὰ αξιώματα φέρουσι τὴν ἀνισότητα. Ἢδὴ παρακαλῶ νὰ μάθω τίς ὑπερέχει κατὰ τὴν ἀρετὴν, ὁ ἐν εὐμαρείᾳ καὶ εὐζωίᾳ τὸν βίον διάγων ἢ ὁ ἐρημίτης ὁ ἐστερημένος καὶ τῆς ἐλαχίστης παρηγορίας; Ὁ τῷ κόσμῳ προκείμενος ἢ ὁ τῷ Θεῷ ἀφωσιωμένος; Παραλείπω νὰ ἐρωτήσω περὶ τῶν παρεπομένων τῇ πολιτείᾳ ἐκάστου. Πρὸς τὰς ἐρωτήσεις μου πᾶς τις προχειρῶς δύναται ν' ἀπαντήσῃ, διότι εἰσὶ λευκὰ προβλήματα, ὥστε ἢ ἀρετῇ καὶ μόνῃ ἢ ἀρετῇ διακρίνει, ἢ δὲ ἀρετῇ ἐν τῷ πολιτεύματι. Ἐάν ἢ Ὑμετέρα

“Ὁ τί Μέγας τῆς Ἐκκλησίας πατήρ οὗτος! Πράγματι, ὡς ἄλλος Μέγας Βασίλειος προσκινέχθη(…) διορατικώτατος Πατήρ”.

Ὁσιότης ἐπέτρεπέ μοι νὰ ἐκφράσω γνώμην περὶ τῆς σχέσεως τῆς ἀξίας καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῶν δύο προσώπων, θά ἔλεγον, ὅτι ἢ Ὑμετέρα Ὁσιότης ὀρθῶς μὲν διακρίνει ἀνισότητά τινα, οὐκ ὀρθῶς ὅμως εὐρίσκει ταύτην ἐν τῷ τοῦ Ἀρχιερέως αξιώματι. Ἡμεῖς, ἀγαπητέ ἀδελφέ, συναισθησιν ἔχοντες τῆς ἡμετέρας ἀναξιοτήτος καὶ γυμνότητος, οὐδὲ τολμῶμεν κἂν νὰ συγκρίνωμεν ἡμᾶς πρὸς τὸν ἐλάχιστον τῶν μοναχῶν, τὸν ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ ζῶντα. Διαβεβαιῶ δὲ ὑμᾶς ὅτι καθ' ἐκάστην μακαρίζω τοὺς ἀφιερωθέντας τῷ Θεῷ καὶ ἐν αὐτῷ ζῶντας καὶ κινουμένους καὶ ὄντας. Τί ἀληθῶς τῆς πολιτείας ταύτης τιμιώτερον ἢ τί λαμπρότερον; Αὕτη καλλιτεχνεῖ τὴν εἰκόνα καὶ προσδίδει αὐτῇ τό ἀρχέτυπον κάλλος, αὕτη εἰς μακαριότητα ἄγει, αὕτη σεμνύνει τὸν ἔχοντα, αὕτη κοσμεῖ τὸν κεκτημένον. Αὕτη εἰς φιλοσοφίαν ἄγει, αὕτη μυστήρια ἀποκαλύπτει, αὕτη ἀληθείας διδάσκει, αὕτη ἐναυλον τῇ καρδίᾳ τὸν θεῖον λόγον ποιεῖ, αὕτη ἀσφαλῶς πρὸς τό ποθεινότερον τέλος ἄγει, αὕτη οὐρανοβάμονα τὸν ἄνθρωπον καθιστᾷ, αὕτη μελωδίαν ἄπαιστον τὴν ἀναπνοὴν ἀπεργάζεται, αὕτη ἀρμονίαν τὸν βίον ἄπαντα ἀναδεικνύει, αὕτη τοῖς ἀγγέλοις συνάπτει, αὕτη θεοεἰκελον τὸν ἄνθρωπον ἐμφαίνει, αὕτη πρὸς τό θεῖον ἀνάγει, αὕτη τό θεῖον προσοικειοῦται. Ἴδού, ἀγαπητέ ἀδελφέ, ποία ἢ ἐμὴ πεποιθήσις, ἥς ἔνεκα θεωρῶ τὸν ἀσκητὴν ὑπέρτερον τοῦ Ἀρχιερέως, ἢν ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ὁμολογῶ.

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ τῷ καταξίωσαντι ὑμᾶς γενέσθαι πολίτας τῆς οὐρανοῦ πολιτείας καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως καταξιωθῶμεν τῆς αὐτῆς χάριτος. Περαινῶν ἀναγγέλλω ὑμῖν, ὅτι Θεοῦ εὐλογούντος περατοῦται ἢ ἐκτύπωσις τῆς Εὐαγγελικῆς Ἱστορίας, ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἐβδομάδων, μεθ' ἃς θά λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ πέμψω αὐτὴν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην πρὸς ἰκανοποίησιν τῆς φιλοῦσης ἡμᾶς καρδίας.

Εὐχομαι ἀπὸ καρδίας τὰ ἄριστα, προσφέρατε δὲ τὰς εὐχὰς μου πρὸς τοὺς ἀδελφούς τῆς Ὑμετέρας Ἐκκλησίας.

Ὁ Πενταπόλεως Νεκτάριος
Σοφοκλῆ Δημητρακόπουλου
“Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως”

Ὁ ἄββας Παῦλος ὁ Ἀπλοῦς πῆγε κάποτε σ' ἓνα μοναστήρι. Στὴν ὥρα τῆς Ἀκολουθίας δέν μπῆκε μέσα στὸν ναό, ἀλλὰ κάθησε κοντὰ στὴν πόρτα καὶ παρατηροῦσε κάθε ἀδελφὸ πού ἔμπαινε. Εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν Θεὸ τό διορατικὸ χάρισμα καὶ μπορούσε νὰ διακρίνῃ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ καθενός, ὅπως ἐμεῖς βλέπουμε τὴν ἐξωτερικὴν του μορφή. Ἐβλεπε λοιπόν νὰ ἔρχωνται οἱ ἀδελφοὶ στὸν ναὸ μὲ λαμπρὴ ὄψιν καὶ ἀστραφτερό πρόσωπο, ἔχοντας μάλιστα συνοδὸ ἓναν ἄγγελο. Παρουσιάσθηκε ὅμως καὶ ἓνας δυστυχῆς ἀδελφός, πού τὸν συνώδευαν πλήθη δαιμόνων, ἐνῶ ὁ φύλακας ἄγγελός του βρισκόταν θλιμμένος μακριὰ του.

Ὁταν τελείωσε ἡ ἀκολουθία ὁ ἄββας Παῦλος ἄρχισε πάλιν νὰ παρακολουθῇ τοὺς μοναχοὺς πού ἔβγαιναν ἀπὸ τὸν ναὸ. Καὶ βλέπει ἐκεῖνον τὸν ἀδελφὸ νὰ βγαίνει μὲ λαμπρὸ πρόσωπο, νὰ τὸν ἔχη πλησιάσει χαρωπὸς ὁ ἄγγελός του, ἐνῶ οἱ δαίμονες θλιμμένοι βρίσκονταν μακριὰ του. Στὸ θέμα αὐτὸ ὁ διορατικὸς ἄββας φώναξε ἀπὸ τὴν χαρὰ του, εὐλογώντας τὸν Θεό. Ἐπειτα συγκέντρωσε τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς, τοὺς διηγήθηκε τί εἶχε δεῖ καὶ παρακάλεσε τὸν ἀδελφὸ νὰ πῆ τί συνέβη. Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ ἐξομολογῆται:

- Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ἀμαρτωλός καὶ ἐζησα βουτηγμένος στὴν ἀκολασία. Σήμερα ὅμως μπαίνοντας στὸν ναὸ, ἄκουσα τὸν προφήτη Ἡσαΐα, ἢ μᾶλλον τὸν ἴδιο τὸν Θεό, νὰ μιλήσῃ μὲ τό στόμα ἐκείνου: “Λουσοῦντε καὶ καθαρισθῆτε. Πετάξτε μακριὰ ἀπὸ τίς καρδιές σας τίς ἀμαρτίες καὶ ἐγὼ σάν χιόνιν θά σᾶς λευκάνω”. Στὰ λόγια αὐτὰ συγκινήθηκα, στέναξα καὶ εἶπα στὸν Θεό: “Ἐσὺ πού ἤρθες στὸν κόσμο γιὰ νὰ σώσης τοὺς ἀμαρτωλοὺς, αὐτὸ πού ὑποσχέθηκες μὲ τὸν προφήτη Σου, ἐκπλήρωσέ το καὶ σέ μένα τὸν ἄθλιο καὶ ἀνάξιο. Σοῦ δίνω τὸν λόγο μου ὅτι ἀπὸ τώρα δέν θά κάνω τίποτε τό κακό. Ἐγκαταλείπω κάθε παρανομία. Θά Σέ ὑπηρετῶ μὲ καθαρὴν καρδιά. Δέξου, Κύριε, αὐτὴν μου τὴν μετάνοια, αὐτὴν μου τὴν ἀπόφασιν, ν' ἀπέχω πλέον ἀπὸ κάθε ἀμαρτία”.

'Ο γιδοβοσκός & ὁ Τίμιος Πρόδρομος

Εχεις άλληνη ιστορίαν νά μου εἰπῆς σχετικὴν μὲ τόν Τίμιον Πρόδρομον, Γερο-Βησσαρίων;

Σκεφθεῖς μικρόν ὁ Γερο-Βησσαρίων καί ἀναμνησθεῖς ἐπεισόδιόν τι μεθ' ἑνός γιδοβοσκοῦ, ἄρχισε νά μου λέγῃ:

- Εὐρῆκα τόν μπελά μου κάποτε μ' ἕναν γιδοβοσκόν ἀπό τόν Πολύγυρον, τόν Θεοδοσίον Ζαργάνην, ἄν τόν ξέρης, γιατί ἐσύ ἤλθες μερικές φορές στόν Πολύγυρον.

- Ἐε, δέν γνωρίζω, ἀλλ' αὐτό δέν βλάπτει τίποτε· σέ πιστεύω ὅ,τι καί ἄν μου εἰπῆς.

- Αὐτός ὁ κύριος, πού λές, δέν μ' ἐλογάριαζε καθόλου, ἄν ἤμουν οἰκονόμος τοῦ μετοχίου ἢ ὄχι. Κάθε λίγο τὰ γίδια του μέσα στόν τόπο τοῦ μετοχίου. Ζημιές στά γεννήματα, ζημιές στά ἐλαιόδενδρα. "Βρέ Θεοδόσ', ἔλα στά μυαλά σου! Πολλές ζημιές μου κάνεις". Αὐτός τίποτε, ἔκανε τόν κωφόν καί ἄλλοτε γελοῦσε ἢ καί μέ ἀπειλοῦσε. Τί νά κάμω; Ἦμουν ὀλομόναχος μέσα στόν λάκκο καί ἔφθασα σχεδόν μέχρις ἀπελπισίας. Τοῦ λέω μίαν ἡμέρα:

- Ἀφοῦ δέν μέ λογαριάζεις, νά τό εὔρης ἀπό τόν Ἅγιον.

Δέν ἐπέρασέ πολὺς καιρός, ἀδελφάκι μου, καί πέφτει μία ἀσθένεια, μία ψώρα στά γίδια του καί ἄρχισαν νά φοφοῦν κάθε ἡμέρα ἀπό ἕνα ἢ δύο. Αὐτός ἀκόμη δέν αἰσθανόταν τίποτε.

Εἶχε σ' ἕνα σεντοῦκι τρία χάρτινα χιλιάρικα καί πῶς κατάφεραν οἱ ποντικοί καί τοῦ τρυποῦν τό σεντοῦκι· τοῦ ἐπῆραν τὰ τρία χιλιάρικα καί τὰ ἐπῆγαν στήν φωλιά

τους. Τά δύο ἀπ' αὐτά τὰ κατέκοψαν σέ μικρά κομματάκια, ὅποτε ἐγίναν τελείως ἀχρηστα, τό ἄλλο τό ἔκοψαν σέ τρία κομμάτια, ἀλλά πρόλαβε τό ψευτομπάλωσε καί δέν τό ἔχασε τελείως.

"Ὑστερα ἀπ' αὐτά τόν ἀκολούθησε ἀσθένεια στήν γυναῖκα του καί στά παιδιά του, ἐνῶ ἀπό τὰ χωράφια του καμμίαν ἐσοδεῖα δέν ἐμάζεψε. Ἦλθεν ὁ ἄνθρωπος νά χάσῃ τὰ μυαλά του ἀπό τίς πολλές δυστυχίες πού τόν εὐρῆκαν.

Μίαν ἡμέρα, λοιπόν, νάτος καί ἐρχεται στόν μύλο, καταλυπημένος καί ταπεινωμένος, μόνο πού δέν ἔκλαιε. "Ὅταν τόν εἶδα σ' αὐτά τὰ χάλια (εἶχα μάθει τίς ζημιές πού ἔπαθε), τοῦ λέγω:

- Ἐ, Θεοδόσειε, τί γίνεται;

Τότε ὁ φτωχός μ' ἕναν βαθύ ἀναστεναγμό μου εἶπε:

- Ἀμάν, μωρέ καλόγηρε, τί Ἅγιος εἶν' αὐτός πού ἔχεις ἐδῶ;

- Ἐ, τοῦ λέγω, θυμάσαι πού σοῦ ἔλεγα, μή μου κάμνης ζημιές καί σύ μέ περιέπαιζες; Νομίζεις πῶς εἶναι δικό μου τό κτήμα; Τοῦ Ἁγίου εἶναι.

- Βρέ, ἀδελφέ μου, νά μέ συγχωρέσης. Ἄλλην φοράν σοῦ ὑπόσχομαι νά μή σ' ἐνοχλήσω εἰς τό ἐξῆς.

- Ἐ, ὁ Θεός σχωρέσῃ σε, πήγαινε καί στήν ἐκκλησία νά ζητήσης ἀπό τόν Ἅγιον συγχώρησιν, νά βάλῃς τρεῖς μετάνοιες καί ἔλα ἐδῶ νά σέ κεράσω καί ἕνα καφεδάκι.

Καί ἔτσι ἐγίνε, ἀδελφέ μου. Ἐπειτα ἐγίναμε φίλοι καί ἐρχόταν καί ἄλεθε εἰς τόν μύλον μ' ὄλο τό συγγενολόι του καί οὔτε πλέον ἐτόλμησε νά μέ ξαναπειράξῃ.

Διονυσιάτικαι Διηγήσεις

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΩΝ ΟΡΟΣ

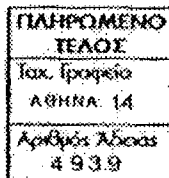
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Στρίων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κοκκαλῆς - Θεολόγος

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκαρέως 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 0,10 € κωδ. παχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ